

дає можливість розрахувати кількісний абсолютний і відносний вплив інноваційних чинників на загальну зміну досліджуваних економічних показників до і після впровадження інновацій.

Досліджується, насамперед, вплив таких чинників, як величина основних засобів, їх активна частина (виробниче устаткування), коефіцієнт змінності роботи устаткування, тривалість зміни, продуктивність устаткування та ін. Сумарний позитивний вплив усіх факторів на динаміку аналізованих показників свідчить про те, що дане підприємство отримало абсолютний економічний ефект від його інноваційної діяльності і, навпаки, сукупна величина негативного впливу цих чинників на зміну зазначених показників являє собою резерв для подальшого їх зростання шляхом впровадження відповідних інновацій.

Наведений методичний підхід до інноваційної діяльності підприємства означає, що сьогодні неймовірно зростає роль і значення проведення економічного аналізу інноваційної діяльності сучасного підприємства. Здійснення такого аналізу дозволяє розкласти досліджувані узагальнюючі показники на їх ряд первинних показників, представити у вигляді математичних моделей, розрахувати вплив найважливіших чинників на їхню зміну до і після впровадження інновацій, дослідити закономірності такого впливу, оцінити ефективність інноваційної діяльності підприємства, обґрунтувати відповідні управлінські рішення щодо подальшого його функціонування.

Список використаних джерел:

1. Йохна М. А. Економіка і організація інноваційної діяльності: навч. посібник / М. А. Йохна, В. В. Стадник. – Київ: видавничий центр «Академія», 2005. – 400 с.

СТРАТЕГІЧНИЙ РОЗВИТОК РЕГІОНАЛЬНИХ ГОСПОДАРСЬКИХ КОМПЛЕКСІВ ЯК ЦІЛЬ І ФАКТОР ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ

Н. О. ВОЛГІНА, ст. викл.

*Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
nvolgina30.06@gmail.com*

Зміна зовнішніх та внутрішніх умов розвитку регіонів в контексті глобалізаційних та євроінтеграційних процесів, децентралізація влади, підвищення економічної самостійності регіонів актуалізують дослідження питань, пов'язаних із забезпеченням стратегічної конкурентоспроможності і економічного зростання регіонів та ефективного розвитку регіонів як економічних систем, підвищенням рівня використання внутрішнього потенціалу регіональних систем і комплексів.

Кожний регіон займає певне місце в господарському комплексі країни та вносить свій вклад в загальний соціально-економічний розвиток останньої. Як складова частина загальногосподарського комплексу, регіональний господарський комплекс являє собою територіальний спеціалізований комплекс, який поєднуючи галузіринкової спеціалізації (основні) та доповнюючігалузі, а також виробничу і соціальну інфраструктуру, забезпечує пропорційний розвиток основних галузей, спираючись на наявні умови та економічні ресурси.

Стратегія розвитку регіональних господарських комплексів як складова загальнодержавної стратегіїсоціально-економічного розвитку,передбачає максимальне використання регіоном наявних та додатково створених конкурентних переваг, насамперед стратегічного характеру, для забезпечення конкурентоспроможності та економічного зростання.

Стратегічний розвиток регіональних господарських комплексів як ціль і фактор економічного зростання ґрунтується на «трьох П»:

- прогнозуванні потенційних напрямків і параметрів соціально-економічного розвитку регіону на основі аналізу природо - ресурсного, демографічного, інвестиційного, інноваційного потенціалу;

- програмуванні цілей і проміжних завдань соціально-економічного розвитку регіону, з визначенням конкретних термінів та індикаторів досягнення поставлених цілей і необхідних витрат ресурсів;

- плануванні розвитку на рівні регіону, включаючи встановлення конкретних цілей і завдань на планований період, визначенням джерел фінансування, безпосередніх виконавців і т.п.

Стратегічний розвиток регіональних господарських комплексів як фактор економічного зростання має відбуватися за такими напрямками:

- створення умов для інвестиційної привабливості регіонів, в тому числі за рахунок пропаганди фактичних досягнень та потенційних можливостей;

- підвищення привабливості регіонів за рахунок реалізації внутрішньо регіональних програм реформування (підвищення інформаційної прозорості регіону для ділових партнерів, інвесторів;використання можливостей пільгового оподаткування; створення вільних економічних зон;

- формування та використання взаємовигідних економічних зв'язків з іншими регіонами;

- реалізація інфраструктурних проектів на засадах державно-приватного партнерства, використання інструментів фінансового ринку для залучення коштів;

- розвиток регіонального інноваційного підприємництва та інші.

Також необхідно на практиці забезпечити посилення самостійності регіонів в питаннях, пов'язаних з визначенням напрямків розвитку та механізмів їх реалізації з урахуванням специфіки регіонів, ресурсних можливостейтощо.